

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 358/09-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. októbra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. K., K., zastúpeného advokátom JUDr. Ing. P. H., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 427/04 a jeho rozhodnutím z 11. októbra 2006 a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 20/07 a jeho rozhodnutím z 12. marca 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. júna 2009 doručená a 3. júla 2009 doplnená sťažnosť Ing. J. K., K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 427/04 a jeho rozhodnutím z 11. októbra 2006 a postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 20/07 a jeho rozhodnutím z 12. marca 2009.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 15 C 427/04 sťažovateľ v procesnom postavení žalovaného viedol spor so žalobkyňou o zrušenie práva spoločného nájmu bytu, pričom okresný súd rozsudkom z 11. októbra 2006 právo spoločného nájmu bytu účastníkov konania zrušil, za výlučnú vlastníčku bytu určil žalobkyňu, ktorú súčasne zaviazal zabezpečiť sťažovateľovi náhradný byt. Na základe odvolania obidvoch účastníkov konania krajský súd rozsudkom sp. zn. 1 Co 20/07 z 12. marca 2009 rozsudok okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľ sťažnosťou pred ústavným súdom namieta, že tak okresný súd, ako aj krajský súd porušili jeho základné právo a právo na spravodlivé súdne konanie tým, že nevyhoveli jeho návrhom na vykonanie dokazovania, pretože nevykonali všetky ním navrhované dôkazy, v dôsledku čoho mali všeobecné súdy podľa sťažovateľa rozhodovať na základe nenáležité zisteného skutkového stavu. Základné právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom mali obidva súdy porušiť tým, že aj keď v zápisniciach z pojednávania bolo uvedené, že ten-ktorý konkrétny dôkaz „(...) sa oboznamuje(...)“ (napr. správa Bytového podniku mesta K., obsah vyšetrovacieho spisu, obsah pripojených súdnych spisov a pod.), v skutočnosti však tieto dôkazy neboli na pojednávani vykonané, napr. ich prečítaním, takže sťažovateľ nemal možnosť oboznámiť sa s ich obsahom a zaujať k nim stanovisko s cieľom ovplyvniť rozhodovanie všeobecných súdov. O uvedenej skutočnosti svedčí podľa sťažovateľa aj to, že v zápisniciach z pojednávani okresného súdu, ako aj krajského súdu nie je uvedený ani podstatný obsah týchto dôkazov, pričom napr. sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že o obsahu niektorých dôkazov, ktoré boli podkladom rozhodnutia okresného súdu, sa dozvedel až z rozsudku okresného súdu.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

„Odvolací súd v rozsudku sp. zn. 1 Co 20/07 zo dňa 12. 3. 2009 vôbec nerozhodol o týchto dôkazných návrhoch, to je nevyniesol žiadne uznesenie o tom že ich nevykoná a ani nijako neodôvodnil, (ani súborne jednou vetou!) prečo nevykonal vyššie uvedené dôkazy navrhnuté sťažovateľom. Vychádzal len z dôkazov vykonaných a vyhodnotených súdom prvého stupňa, ktoré tento súd vykonal mimo pojednávania a v rozpore s princípom kontradiktórnosti, priamosti a ústnosti konania, čo sťažovateľ v odvolaní proti rozsudku sp. zn. 15 C 427/04 napadol a odvolací súd tieto vady konania prvostupňového súdu nijako nekonvalidoval. Dokonca sa stotožnil so skutkovým stavom ako ho interpertoval vo svojom rozsudku. Navyiac nevykonal žiadne dôkazy navrhnuté sťažovateľom v odvolaní a na výzvu odvolacieho súdu, významné pre zistenie skutkového stavu veci. Takto zaťažil svoje rozhodnutie chybami spočívajúcimi v porušení obecných procesných predpisov, konkrétne § 153 ods. 1 a § 157 ods. 2) O. s. p., ale súčasne postupoval v rozpore so zásadami ustanovenými v čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných ľudských práv a slobôd. (...)

Navyiac v zápisnici nie je uvedený obsah údajne oboznámených obsahov písomných dôkazov s ktorými by mali byť účastníci konania v zmysle ustanovenia § 119 ods. 2.) O. s. p. oboznámení, čo je dôkazom toho, že ich odvolací súd vôbec nevykonal. (...)

Nevykonaním dôkazov na pojednávaní dňa 12. 3. 2009 v zmysle § 122 ods. 1.) O. s. p. súd odňal právo účastníkom konania vyjadriť sa k dôkazom v zmysle § 123 O. s. p., čím bola porušená zásada kontradiktórnosti konania a právo účastníkov na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. (...)

Tým, že odvolací súd nevykonal žiadny, z navrhnutých dôkazov sťažovateľom v odvolaní a v priebehu odvolacieho konania z dôvodu, že tieto dôkazy odmietol vykonať súd I stupňa a v odôvodnení rozsudku 1 Co 20/07 o týchto dôkazoch zákonným, ani žiadnym iným spôsobom nevyložil v zmysle ustanovení § 153 ods. 1.) a § 157 ods. 2.) O. s. p. prečo ich nevykonal a nekonvalidoval rovnaké chyby súdu prvého stupňa, zaťažil svoje rozhodnutie vadami spočívajúcimi v porušení týchto ustanovení O. s. p. a postupoval v rozpore s princípom spravodlivosti. (...) To isté sa týka konania pred súdom prvého stupňa, ako je to uvedené(...)

(...) Odvolací súd tým, že nevykonal dôkazy na pojednávaní dňa 12. 3. 2009(...) dôkazy ktoré uvádza v zápisnici z tohto pojednávania v zmysle § 122 ods. 1 O. s. p., odňal účastníkom konania sa vyjadriť sa k vykonaným dôkazom v zmysle § 123 O. s. p., porušil aj princíp kontradiktórnosti konania a zásady priamosti a ústnosti konania, čo sú základné zásady spravodlivého súdneho konania.

To isté urobil aj súd I stupňa(...)

S vyššie uvedenými dôkazmi, ktoré boli významné pre rozhodnutie súdu a o ktoré súd oprel skutkové zistenia, ktoré uviedol v odôvodnení rozsudku, sa dovolateľ dozvedel že ich súd vykonal až prostredníctvom rozsudku sp. zn. 15 C 427/04-96. Možnosť vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu v predmetnom konaní nemal žiadnu. Tento postup súdu I stupňa znamenal prima facie porušenie práva dovolateľa vyjadriť sa ku každému z vykonaných dôkazov, tak ako ho zaručuje aj čl. 48 ods. 2 ústavy Slovenskej republiky. (...)

(...) ESLP, ktorý vyslovil, že súčasťou koncepcie spravodlivého súdneho konania je zásada kontradiktórnosti, v súlade s ktorou musia mať účastníci nielen právo navrhnúť všetky dôkazy, ktoré považujú za nevyhnutné na preukázanie svojich tvrdení, ale aj právo byť oboznámení a vyjadriť sa ku všetkým dôkazom a vyjadreniam predloženým s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„Právo sťažovateľa,

- vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom v konaniach 1 Co 20/07 a 15 C 427/04 podľa v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky,

- na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1.), Ústavy Slovenskej republiky v konaniach 1 Co 20/07 a 15C 427/04,

- na spravodlivé súdne konanie podľa v čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v konaniach 1 Co 20/07 a 15 C 427/04, bolo porušené,

- zrušuje rozsudok krajského súdu Košice sp. zn. 1 Co 20/07 zo dňa 12. 3. 2009, zrušuje aj rozsudok okresného súdu Košice I sp. zn. 15 C 427/04 v celom rozsahu a vec vracia na ďalšie konanie,

- priznáva sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 2 000 eur.

- Odporcovia sú povinní nahradiť sťažovateľovi všetky trovy konania. “

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa postupom a rozhodnutím okresného súdu

Podstata námietok sťažovateľa proti napadnutému postupu okresného súdu vedeného pod sp. zn. 15 C 427/04 a jeho rozsudku z 11. októbra 2006 je založená na jeho tvrdení, že okresný súd nevykonal všetky ním navrhované dôkazy, čím porušil jeho základné právo a právo na spravodlivé súdne konanie. Podľa sťažovateľa je rozhodnutie okresného súdu tiež založené na dôkazoch, ktoré podľa zápisníc z pojednávania okresného súdu mali byť síce

„oboznámené“, ale v skutočnosti k ich vykonaniu na pojednávaní, resp. k oboznámeniu účastníkov s nimi nedošlo, takže ani sťažovateľ ako účastník konania sa nemal možnosť k nim vyjadriť, čím malo byť porušené aj jeho základné právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Vzhľadom na princíp subsidiarity [„ak(...) nerozhoduje iný súd“], ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označeného základného práva alebo slobody oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zisťoval, či ochranu tých práv, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, t. j. základného práva a práva na spravodlivé súdne konanie a základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, k porušeniu ktorých malo dôjsť v dôsledku nedostatočného dokazovania okresného súdu, neposkytuje iný všeobecný súd na základe sťažovateľovi dostupných opravných prostriedkov predstavujúcich účinné právne prostriedky nápravy namietaného porušenia jeho práv.

Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ mal možnosť domáhať sa preskúmania rozsudku okresného súdu sp. zn. 15 C 427/04 z 11. októbra 2006 využitím riadneho opravného prostriedku, a to odvolania, ktoré sťažovateľ napokon (ako to vyplýva aj zo sťažnosti) aj účinne využil. Na základe sťažovateľom podaného odvolania sa krajský súd v rozsahu svojho preskúmacieho oprávnenia odvolacieho súdu musel v podstate vyrovnáť s rovnakými skutkovými a právnymi argumentmi, aké sťažovateľ uvádza v konaní pred ústavným súdom.

Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (vo vzťahu k okresnému súdu) už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa postupom a rozhodnutím krajského súdu

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva a práva na spravodlivé súdne konanie, ako aj základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 20/07 a jeho rozsudkom z 12. marca 2009 z rovnakých dôvodov ako v prípade okresného súdu, a to, že krajský súd nenapravil pochybenia okresného súdu týkajúce sa nevykonania sťažovateľom navrhovaných dôkazov (A) a že krajský súd na pojednávaní neoboznámil účastníkov s dôkazmi, na základe ktorých rozhodol, takže sa k nim sťažovateľ ako účastník konania nemal možnosť vyjadriť (B).

A. Ústavný súd pripomína, že jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či je, alebo nie je v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave. Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav.

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali

za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05). Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namieta, a napádaným rozhodnutím všeobecných súdov prípadne postupom, ktorý im predchádzal.

Krajský súd sa v napádanom rozsudku s odvolacími námietkami sťažovateľa týkajúcimi sa nedostatočného dokazovania okresného súdu vysporiadal takto:

„Pokiaľ ide o odvolací dôvod, že postupom súdu bola odporcovi odňatá možnosť konať pred súdom, tiež ide o námietku proti postupu súdu v procese dokazovania v súvislosti s výsluchom svedka syna J. V nadväznosti na obsah odvolania odporcu odvolací súd poukazuje na to, že aj pri úprave kontradiktórnosti konania podľa Občianskeho súdneho poriadku platí, že účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, ale súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná (§ 120 ods. 1 O. s. p.). Keď prvostupňový súd považoval výsluch svedka – syna J. za postačujúci pre rozhodnutie vo veci v takom rozsahu, ako bol vykonaný a nepovažoval za nutné vykonávať ani ďalšie navrhnuté dôkazy (čo z odôvodnenia rozsudku vyplýva), s jeho záverom sa aj odvolací súd stotožňuje, pretože po preskúmaní veci a doplnení dokazovania ohľadne charakteru druhého bytu aj odvolací súd dospel k záveru, že skutkový stav bol zistený v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci. Prvostupňový súd správne bral do úvahy aj ostatné dôkazy, ktoré vykonal a vyhodnotil ich komplexne (§ 132 O. s. p.). Kontradiktórnosť v procese dokazovania totiž neznamená bezbrehé dokazovanie podľa vôle účastníkov, ale dokazovanie vo vzťahu k predmetu konania, takže súd v rámci vedenia konania má právo posúdiť, aké dôkazy vykoná a do akej miery pripustí otázky účastníkov na svedka či ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania. V namietanom smere teda nemožno povedať, že u prvostupňového súdu bola odporcovi odňatá možnosť konať pred súdom. (...)

Z dôkazov vykonaných a vyhodnotených prvostupňovým súdom aj podľa názoru odvolacieho súdu skutočne možno vyvodiť, že dôvodom odchodu navrhovateľky zo spoločnej domácnosti bolo správanie odporcu. K tomu, čo uvádza prvostupňový súd, odvolací súd dopĺňa, že z dokazovania vykonaného prvostupňovým súdom tiež vyplýva, že v čase odchodu navrhovateľky z bytu už účastníci boli v rozvodovom konaní (odporca podal

návrh na rozvod dňa 5. 1. 1996) a pre účely rozhodnutia o samotnom rozvode manželstva účastníkov (o návrhu bolo rozhodnuté v máji 2001) nebolo už vykonávané podrobné dokazovanie o príčinách prerušenia spolužitia, pretože manželstvo súd považoval za formálne už aj vzhľadom na dlhodobé oddelené žitie manželov. Aj z odôvodnenia rozvodového rozsudku však vyplýva, že navrhovateľka (tam odporkyňa) už vtedy za príčinu rozvratu manželstva označovala správanie manžela, ktorý voči nej neprejavoval úctu a neustále ju ponižoval a absencia vzájomnej úcty a tolerancie bola konštatovaná aj rozvodovým súdom. Syn J. (v čase rozhodovania súdu o rozvode ešte maloletý) bol zverený do výchovy otca, v konečnom dôsledku však v tejto časti rozvodový rozsudok nikdy nenadobudol právoplatnosť, pretože po podaní odvolania v tejto časti nebolo dokazovanie ukončené, kým ešte bol syn maloletý a po dosiahnutí plnoletosti odišiel k matke. (...) Na druhej strane popis osobnosti odporcu v tomto posudku(...) v podstate korešpondujú aj so závermi znaleckého posudku, ktorý si dal vypracovať sám znalcom Doc. PhDr. M. S. CSc. (určitá forma emocionálnej nestability, ale tiež sklon javiť sa v lepšom svetle), takže v kontexte s ostatnými vykonanými dôkazmi (najmä výpoveďou navrhovateľky, výpoveďou syna a viacerých znaleckých posudkov týkajúcich sa syna) to svedčí o pravdivosti tvrdenia navrhovateľky, že dôvodom jej odchodu zo spoločnej domácnosti bolo správanie odporcu(...) Ohľadne toho, či sú aj listiny, z ktorých prvostupňový súd vychádzal (úradný záznam zo dňa 9. 9. 2006 a sťažnosť navrhovateľky zo dňa 20. 8. 1997) pravdivé alebo či ide o falzifikáty, už odvolací súd nepovažoval za nutné dopĺňať dokazovanie, pretože bez ohľadu na tieto dôkazy už aj z vyššie uvedených dôkazov bolo možné vyvodiť záver, ktorý vyvodil prvostupňový súd t. j., že odsťahovanie navrhovateľky z predmetného bytu v decembri 1996 nemožno považovať za trvalé opustenie spoločnej domácnosti s právnym následkom zániku práva spoločného nájmu tohto bytu v zmysle § 708 OZ.“

V súvislosti s námietkou sťažovateľa, podľa ktorej krajský súd porušil jeho základné právo a právo na spravodlivé súdne konanie, pretože nevykonal všetky ním navrhované dôkazy, čím súčasne nenapravil ani pochybenia okresného súdu v tomto smere, ústavný súd podotýka, že v rámci svojej rozhodovacej činnosti už vyslovil, že všeobecný súd nemá v sporovom konaní povinnosť vykonať všetky dôkazy označené účastníkmi konania, pretože princíp voľného hodnotenia dôkazov v konaní pred súdom v spojení so zásadou

spravodlivého rozhodnutia veci umožňuje sudcovi (resp. senátu) vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia k takémuto rozhodnutiu vedú a sú preň relevantné (napr. I. ÚS 64/97, I. ÚS 98/97, II. ÚS 84/02, III. ÚS 203/07). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu však zároveň predpokladá, že sa účastníkovi súdneho konania táto ochrana dostane v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z tohto hľadiska musí všeobecný súd prihliadať na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní materiálnej ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov sporového konania, ktoré sú vo vzájomnom konflikte (napr. III. ÚS 271/05).

Podľa ustálenej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, I. ÚS 276/06).

Vzhľadom na uvedené sa ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti zaoberal otázkou, či výkon právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľa v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 20/07 je zlučiteľný s ústavnými limitmi vyplývajúcimi zo sťažovateľom označeného základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd pri vyhodnotení odvolacej námietky sťažovateľa týkajúcej sa nedostatkov dokazovania na prvostupňovom súde, ako aj vlastným postupom pri objasňovaní skutkového stavu dospel k svojim záverom logickým a ústavne konformným výkladom relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu.

Zjavne neopodstatneným návrhom je návrh, ktorým sa namieta taký postup orgánu verejnej moci, ktorým nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namieta, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby

tento orgán porušoval označené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (napr. II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 288/05, II. ÚS 298/06).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

B. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že krajský súd nevykonával na pojednávaní dôkazy, resp. že s nimi neoboznámil účastníkov konania, v dôsledku čoho sa k nim sťažovateľ nemohol vyjadriť, ústavný súd zo sťažovateľom predložených zápisníc z pojednávania krajského súdu zistil, že tento súd pojednával vo veci sťažovateľa na dvoch pojednávaniach, a to 11. septembra 2008 a 12. marca 2009, na ktorom aj vyhlásil rozsudok. Z predložených zápisníc vyplýva, že na obidvoch pojednávaniach bol prítomný právny zástupca sťažovateľa, ktorý však ani na jednom z uvedených pojednávaní uvedenú skutočnosť nenamietol.

Ústavný súd tiež konštatuje, že ak sa sťažovateľ domnieval, že popísaným postupom krajského súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, mal možnosť namietat túto skutočnosť v dovolacom konaní podľa § 237 Občianskeho súdneho poriadku.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Okrem tohto ústavný súd konštatuje, že v tomto prípade malo dôjsť podľa tvrdení sťažovateľa k porušeniu jeho základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy v dôsledku „iného zásahu“, ktorým mal byť postup krajského súdu, ktorý nevykonával dôkazy na pojednávaní v prítomnosti účastníkov konania.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo „upovedomenia o inom zásahu“, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty nemožno zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde to nedovoľuje.

Od 12. marca 2009, keď sa na krajskom súde uskutočnilo posledné pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, do 17. júna 2009, keď sťažovateľ podal sťažnosť adresovanú ústavnému súdu na poštovú prepravu (ústavnému súdu bola doručená 18. júna 2009), nepochybne uplynula dvojmesačná lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené by sťažnosť sťažovateľa v tejto časti mohla byť odmietnutá aj ako podaná oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ako aj priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a úhrady trov konania je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tejto časti sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. októbra 2009